

7132 000

ידיד פרש הצידה

באמצע יוני נודע על פרישתו של שרת מהמשלה.
 הפרישה לא היתה מבחינת הפתעה גמורה בשביל אלה מחברי מרכז
 מפא"י שהשתתפו בישיבה שגורכה ערב הבחירות לכנסת השלישית. ואשר
 בה תקף דוד בן-גוריון בחריקות את ראש-המשלה דאז. לאחר ישיבה זו
 הרגיש אחד המשתתפים חובה לעצמו לכתוב ולהתחלק ברגשותיו עם
 אגרון. "גרשון יקר, שלומות! בדקתי את משקעי הישיבה בנפש החברים.
 מבוכה-תדהמה. מישו אמר לי שחברים שקולים ומיושבים חושבים, שאילו
 עמדה מיד להצבעה ראשות ה"ריב" של "סבא" לממשלה, היה מקבל
 רוב. היו שהיו משתמטים מהצבעה, כפי הנראה. שמעתי שהעונאים החליטו
 לא לתת פרסום למאורע ה"דרחני". ההדים הזכירו לי את איש העליה השנייה
 טבנקין במעמד מסוים. הגיע אלי חד שבג. ומשה יצאו יחד, ובג. אמר לי:
 אתה הוא שהבאת אותי לכך! ומשה תמה תמימה גדולה."

קצר ונרגש, בעברית:
 (*) משה יקר, אחרי המחזה המרעיד במרכז לפני עשרה(?) חדשים פנית
 אליך בשאלה לקונות: מה יכול בשר-רדם כמוני לעשות? אם בכלל היה מה
 לעשות. — לא התרעמתי על שלא נענית, ונשאיתי צופה וכואב מרחוק, כמו
 רבים אחרים שלא נועקו משום שלא היה טעם בהזעקה בכלל, ובהזעקתם הם
 בפרט.

בשמום בשם הרבים האנונימיים הללו — ומכיון שהם אנונימיים מובן שלא
 דרשו ממני לעשות זאת — חושבני שיש צורך לומר לך כי זעזועיך זעזעום.
 בתוספת ההבדל שזעזועם מלוחה תמוזן הגובל בבחלה.
 איש-איש ודעתו שלו על הגורמים שהביאו לתמוזן ולבחלה העוברים על
 המדינה בימים אלה. אבל לא שמעתי משום ריב (על ידידים לא ידובר) שמצא
 שמץ של רבב בעמדתך האמיצה והאבירית, החל מן הסרוב להשלח למעמד
 הכי-קובע וע"י כך להתרכך ולרכך את המעבר; עד להופעתיד הצבורית
 היום, אתמול ושלשום.

* [תבחר כי טעות היתה בידי בג. סבור היה כי מ"ש אמר דברים שלא יצאו מפיו
 כלל והוא התפרץ על לא דבר.]

מס' הנאמנות (4931) 21.6.72

מכאן קפטיטל צבורי שבבוא היום ישקע לטובת כולנו — כולל אלה אשר
 "שמעו שמוע ברוגז קל".

שלך תמיד, ובחבה רבה לצפורה. (*)

תשובתו של שרת נכתבה ב-21 ביוני.

"הנני מודה מעומק הלב הנרגש על מכתבך.

"אני איש מלחמה כלפי-חזק, אך מכיון שמלחמתי נעשית לרוב בחדרי-
 חדרים, ואילו יש שמקדש מלחמה תוך חציבת להבות מועל דוכנים, יצאו לי
 מניסיון כ"מתוך", פשרן ו"אשר כשלוונות".

כאות לחולשת אופי.
 "אני עם עצמי יודע היטב שורש החרים ובימים אלה נוכחתי לדעת
 מה רבים היודעים זאת כמוני, או לפחות כמעט כמוני.

"הזיים בצילם של אחרים הם, כנראה, מנת חלקי. אין לי אלא לשאת בגר-
 רלי זה, ואני מתאמץ לשאת בו עד כמה שאפשר בכבוד — ולא רק לעצמי".

ימים אחדים אחר-כך שוב כתב לאגרון, הפעם בתשובה להזמנתו של
 ראש בעיר שינפיע במסיבת חגיגת בירושלים. "עד שאתה בטוב לבך הרב
 מתאמץ לשכנע אותי כי אומר כמה מלים באותה מסיבה", כתב שרת, "באתי
 אני ליד מסקנה נחרצת כי מוטב לי לא להופיע בה בכלל.

"שרת החזיק הינכח בה, וכך יאה. מקומי לא יכירני שם, עכ"פ לא בשב-
 עות האלה. נוכחתי תביא במצוקה גם אותי גם אותה. אין כל כורח ממ-
 לכת בהופעת, ולעומת זה מבחינה אישית התופעה היא לטורח עלי. איך
 לי כנראה אלא לבקשך לשחררני. הן אין את כוונתך להכביד עלי — עשה נא
 איפוא חסדי, כוונתי בדברים אלה לבקש לא את רשותך לא לבוא — כי ממילא
 לא אבוא — אלא להבין כי מוטב כך, ולא להתרעם".

ראש העיר כתב גם לגולדה מאיר: "כאחד מרבים הרוצים לחשוב כי הם
 יודעים מה עבר עליך וכמה עלו לך השבועות האחרונים, אורשה (כ"ז) לומר
 לך "חוקי"; בעלותך על הכסא הנעלה. וכמי שידוע שהכסא אינו אפריון
 מכוסה יריעת-משי, ושלאפריון גם יש מובן של "כלוב", חזקה בי האמונה כי
 תשלטי עליו, כמו שעשית במקומות אחרים לא-פחות תובעים. הנתבעים,
 סופם לגבור על התביעה. אבי געזונט אונד מוט.

"אנה, אני לרשותך, כמאז ומתמיד, בשטח ה"חדש" שלך".